

Priča o niti odozgora.

(Jörgensen)

(Pjesnik se ovdje ruga liberalnoj mudrosti, koja zazire od veze s Bogom).

Osvanuo lijep rujanski dan. Sve poljane blistale u sjaju jutarnjega biserja, a zrakom plovile svileno-bijele niti lepršavog ljeta. Iz daljine su došle, u daljine putuju dalje.

Jedna od tih niti sjela na vrh krošnje nekog drveta i zrakoplovilac, malen, žutim i crnim pjegama osut pauk ostavi svoju laku barčicu i stupi na sigurnije tlo lišća.

Položaj na tome mjestu nije mu baš prijao, pa umah odluči, da isprede novu nit i po njoj da se spusti dolje niz krošnju i deblo u veliki trnjak.

Tu bijaše dosta punanih pupaka i lijepih grančica, dosta, da si isprede u sredini mrežu. Pauk se lati posla i s onom niti, po kojoj je sišao, započe plesti najgornji ugao mreže.

Posao je dogotovljen. Gotova je velika i lijepa mreža. Neku osobitu pažnju svračala je na se fime, što je tako reći u zraku lebdjela, a nisi mogao vidjeti, na što je najgornji kraj mreže pričvršćen. Osobito oštre orlovske oči samo bile bi mogle otkriti tako tananu nit.

Dani osvitali, dani smrkavali. Lovljenje muha nikako nije napredovalo, i pauk bi prinuđen raširiti mrežu, da mu zauzme više prostora i ulovi obilnijega lova. I — hvala onoj niti odozgo — uspio je ovaj pothvat nada sve očekivanje. Pauk preo svoju mrežu pletući sve više i više u zrak, gradeć na sve strane sve dalje i dalje. Mreža bi isprepredena duž cijeloga grma, i kad su visjele na njoj titrajuće jutarnje kapljice vlažnoga listopada, izgledala je ko dragim biserom izvezena koprena.

Pauk svrši svoje djelo. Hvastao se. Šepirio se. Nije on više onaj majušni i sićušni stvorak, koji je zrakom doplovio na tanahnoj niti paukovoju — i tako rekavši — bez prebijene pare u džepu, ne imajuć nikakva imutka, osim male paukove smolike. Ali sada! Sada ti je već on velik goso, tust i udebljao pauk. Posjeduje najveću mrežu u cijelom trnjaku.

Nekog se jutra probudi, ali vrlo zle volje. Noću je nešto ozebao, a sunce jutarnje ne šalje ni tračka svoga svijetla; osim toga još nije a ma baš ni jedna jedincata muha prozujila zrakom. Gladan jadan, bez posla sjedio lijeno cijeli Božji, tmurni, jesenski dan.

Da si utuče drago vrijeme, ustade da obiđe svoju mrežu i pogleda, nema li tu i tamo što popraviti. Prošao se cijelom mrežom;

pregledao svaku nit, e mu se koja nije prekinula. Premda ne nađe nigdje ni najmanje pogriješke, ustade ipak nesnosno namrgoden.

Tako naiđe na gornjem kraju mreže na nit, koje najednom nije mogao upoznati. Sve mu se ostale niti protezale amo tamo — ta pauk poznavашe svaku grančicu, na kojoj je pričvrstio paučinu. Ali ta nit, ta nepojmljiva nit n i k a m o se nije protezala — t. j. ona vodi ravno gore u zrak.

Pauk se uspravi, podigne se na stražnje noge i bulji gore sa svim svojim mnogobrojnim očima. Ali kamo se proteže nit? Toga ne može da vidi. Činilo se ko da je spojena s bijelim oblacima.

Što je dulje sjedio i lijen piljio oči u vis, to se više gnjevio, sve više ljutio. Nije se više sjećao, da je sam nekog jasnog rujnog dana po toj niti silazio i sišao. Nije se ni malo više sjećao, kako se nekoć tom niti okoristio pri gradnji i radnji mrežice.

Pauk je to sve zaboravio — vidio je samo, da je to luda i beskorisna nit, koja se n i k a m o sa kakovim umnim razlogom proteže, već koja samo vodi u zrak, u prazninu . . .

»Odatle s tobom!« pauk će. Jednim grizom pregrize nit, i nit se prekine u srijedi.

U čas popusti paučina — cijela umjetno ispredena mreža popusti, sruši se i sklopi. A kad se pauk osvijestio, ležao je među lišćem i granjem trnjika, s mrežom, kao malenom, mokrom krpom, oko glave. U tren oka propalo cijelo gospodstvo, sva krasota, jer nije htio razumjeti koristi one *niti odozgora*.

MISLI I DJELA.

ZVONA I ŠTAMPA.

Narod sada nabavlja nova zvana i u tu svrhu daje rado mnogo novaca. To je vrlo pohvalno. A zašto ne daje za svoju katoličku štampu tako spremno i obilno? Očevidno nije upućen i ne poznaje pravu važnost štampe. I što će se jednom dogoditi? O tome zgodno opaža Fr. Muckermann u »Gralu« (novemb. 1923): »Crkvena su zvana korisna, ali se u tome nemojmo varati: Ako zakasnimo i svoje ideje ne unesemo u narod pomoću štampe i duhovnih radnika, onda će nadoći dan, kada nitko ne će mariti za zvonjenje crkvenih zvonova, ili će dapače nadoći jedan dan, koji će te zvonove sasama ušutkati«.

O važnosti je štampe govorio i papa Pijo XI. 5. 9. 1923, pred članovima katol. udruženja »Buona stampa« u Milanu: »Štampa je kao puščani prah i para pobjedonosno nastupila. Sv. Pismo veli: *Blaženi oni, koji se zauzimlju za siromahe i potrebne*. A ima u svijetu toliko duša, koje su siromašne mislima i čuvstvima, siromasi do skrajnosti. Ovima dakle pomozite liubežno brižno potražite zgodna sredstva, e da zlo svladate i dobro zavlada. I primjerom valja pokazati kako da upotrebimo dobru štampu; jer što koristi dobra štampa, ako je nitko ne čita? Budite dakle prvi, koji čitate dobru štampu, kod kuće i vani, gdje god je moguće. Netko neka vazda upozori na koji časopis, na stalnu sentenciju, na ovu ili onu vjersku ili moralnu pouku. Tako ćete steći dvostruku i višestruku zaslugu za dobru štampu«.